

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΤΑΜΠΑΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

Αθήνα 2021

Ο Χρήστος Νταμπακάκης είναι Διδάκτωρ Ιστορίας και Φιλοσοφίας του Δικαίου και του Θεάτρου (Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών). Έχει σπουδάσει νομική και θεατρολογία κι έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στο ποινικό δίκαιο και την θεωρία του δικαίου, καθώς και στην πολιτιστική διαχείριση. Έχει σκηνοθετήσει τη βραβευμένη μικρού μήκους ταινία «2 ½» και έχει συμμετάσχει σε πολλά επιστημονικά συνέδρια. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6938828482

E-mail: aram801@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020–Μάιος 2021) με εισηγητές τους κ.κ. Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το Βιβλίο των Επιθυμιών* του Χρήστου Νταμπακάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons [BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Α

Γ

Περίληψη

Ένα ιδιόρρυθμο ζευγάρι ζει απομονωμένο σ' ένα δωμάτιο εδώ και πολλά χρόνια. Κανείς από τους δύο δεν θυμάται πώς βρέθηκαν εκεί. Το ψυγείο ως δια μαγείας είναι πάντα εφοδιασμένο, ενώ κάθε πρωί στο Βιβλίο των Επιθυμιών είναι γραμμένη η ημερήσια αποστολή. Εκεί αναφέρονται αναλυτικά οι οδηγίες για το περιεχόμενο και την εκτέλεσή του δρώμενου. Ουδέποτε αναρωτιούνται ποιος γράφει το Βιβλίο και γιατί οφείλουν να εκτελέσουν την αποστολή. Ένα πρωινό διαπιστώνουν ότι για πρώτη φορά το Βιβλίο δεν είναι συμπληρωμένο. Ταράζονται πολύ, γιατί είναι η πρώτη φορά που αισθάνονται μετέωροι. Παρατηρούν την πόρτα του δωματίου, την οποία ποτέ ως τώρα δεν ήθελαν να ανοίξουν, κι αποφασίζουν να δουν τι υπάρχει έξω.

1

Μικρό, εσωτερικό δωμάτιο, χωρίς παράθυρα. Επικρατεί γενική ακαταστασία. Στο ίδιο χώρο υπάρχουν δύο μονά κρεβάτια, ένας καναπές, μία κουζίνα και μια μικρή τουαλέτα. Χτυπάει το ξυπνητήρι.

Γ: (ακούει το ξυπνητήρι και τινάζεται από το κρεβάτι) Ημέρα νούμερο 2.312! Μια ακόμα μέρα (απευθύνεται στον Α) Ξύπνα επιτέλους! Κάθε μέρα τα ίδια.

Α: Αυτό λέω κι εγώ. Δεν βαρέθηκες κάθε μέρα το ίδιο ποίημα; Αριθμός της ημέρας και καπάκι η κοινότοπη διαπίστωση «μια ακόμα μέρα».

Γ: Γιατί να βαρεθώ; Ποιο από τα δύο δεν ισχύει; Κι αν θες αλλαγή, τότε μπορείς να σηκώνεσαι εσύ πρώτος και να λες ό,τι θες.

Α: Άσε με να ξεκουραστώ, χθες είχαμε δύσκολη μέρα. Με εξουθένωσε αυτή η δοκιμασία.

Γ: Κάθε μέρα μου λες τα ίδια. Είτε εύκολη είτε δύσκολη η δοκιμασία εσύ πάντα θα γρινιαάζεις. Όσο κουράζεσαι εσύ κουράζομαι κι εγώ.

Α: Εγώ μιλάω για μένα. Άντε άσε με τώρα.

Γ: Δεν γίνεται, έχουμε τόσες δουλειές ως τις 12. Κοίτα εδώ μέσα τι γίνεται. Μέχρι να συμμαζέψουμε θα περάσει η ώρα.

Α: Εντάξει κυρία δεσμοφύλαξ, ή μάλλον κυρία ημερολόγιο. (ειρωνικά) Ημέρα νούμερο 2.312!

Γ: Εμένα μ' αρέσει και με βοηθάει πολύ αυτό.

Α: Πεις δεν πεις τον αριθμό δεν αλλάζει κάτι. Μάλλον σε αγχώνει περισσότερο.

Γ: Δεν με αγχώνει. Μου υπενθυμίζει την κοινή μας πορεία...

Α: ...των 2.312 ημερών. Κι έπεται συνέχεια... να δούμε μέχρι πότε...

Γ: Αυτό το πότε μπορεί να μην έρθει ποτέ. Απλά θα συνεχίζουμε. Προς το παρόν πάντως πρέπει να με βοηθήσεις μ' αυτό εδώ το χάλι.

Α: Εντάξει λοιπόν. Θα το κάνω, γιατί δεν μπορώ ν' ακούω και την ημέρα νούμερο 2.312 άλλη γρινιά.

Γ: Δεν είναι γκρίνια. Εσύ το ξεινιάς κάθε πρωί, λες και θα αποφύγουμε να κάνουμε τη ρουτίνα μας.

Η Γ έχει ήδη σηκωθεί και τακτοποιεί το χώρο.

Γ: Όπως να 'ναι αφήσαμε χθες τις στολές. Ίσως είναι καλύτερα να τις μαζεύουμε αμέσως μετά την κάθε αποστολή.

A: Κάθε μέρα επισημαίνεις το ίδιο και κάθε μέρα τονίζω ότι μετά την αποστολή είμαστε κουρασμένοι κυρίως ψυχικά.

Γ: Δεν είναι τίποτα να βάλουμε δυο ρούχα και μερικά αντικείμενα σε μία κούτα.

A: Όλα δεν είναι τίποτα κι όμως όλα είναι κάτι.

Γ: Μπροστά μας όμως το βρίσκουμε κάθε πρωί.

A: Και τί σε πειράζει; Λες κι έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε;

Γ: Καλύτερα να τα κάνουμε όλα στην ώρα τους για να ξεμπερδεύουμε.

A: Να ξεμπερδεύουμε; Μακάρι αυτή η συνέπεια να μας βοηθούσε να ξεμπερδέψουμε.

Γ: Τουλάχιστον να μην μπαίνουμε στην επόμενη μέρα με χρωστούμενα από την προηγούμενη.

A: Πάντα μπαίνουμε με χρωστούμενα, όχι μόνο από την προηγούμενη, αλλά απ' όλες τις μέρες που είμαστε εδώ. Και δεν μιλάω για εικρεμότητες, αλλά γι' αυτό που κουβαλάμε στις ψυχές μας.

Γ: Σ' αυτό δε μπορούμε να επέμβουμε.

A: Άρα παριστάνουμε ότι έχουμε πρωτοβουλίες, όμως σε τί ακριβώς; Στο αν θα μαζέψουμε τα ρούχα της αποστολής την ίδια μέρα ή την επομένη;

Γ: Κάτι είναι κι αυτό.

A: Σπουδαία πρωτοβουλία! Αν αυτό σε παρηγορεί, τότε εντάξει, θα τα μαζεύουμε όλα από το βράδυ. Αυτό είναι το μόνο μας πρόβλημα.

Γ: Όσο κι αν ειρωνεύεσαι για μένα είναι κάτι ακόμα κι αυτό.

A: Δεν ειρωνεύομαι. Το καταλαβαίνω, απλώς εγώ εντοπίζω αλλού τα προβλήματά μας.

Γ: Με την ακαταστασία πάντως δεν θα λυθούν, στο εγγυώμαι αυτό.

A: *(κρατάει μια μάσκα σκύλου)* Πάρε κι αυτή, είχε παραπέσει πίσω από τον καναπέ.

Γ: Σ' ευχαριστώ. Ευτυχώς χθες δεν είχαμε και πολλά αντικείμενα, ήταν λιτή η παράσταση.

A: Ακριβώς! Όλο το βάρος έπεφτε στις ερμηνείες και σχεδόν καθόλου στα κοστούμια.

Γ: *(γεμίζοντας την κούτα)* Αυτά είναι όλα από χθες. Την κλείνουμε κι όλα έτοιμα.

A: Μην τη βάλεις ανάποδα, έχει πάνω το βέλος που δείχνει τη σωστή θέση.

Γ: Εντάξει. Ούτως ή άλλως δεν έχει κάτι εύθραυστο.

A: Απλώς για να είμαστε σωστοί και να μη ξεχαστούμε κάποια άλλη φορά που η κούτα θα έχει και κάτι επίφοβο να σπάσει.

Γ: Είτε θα είσαι αμέτοχος είτε σχολαστικός όσο δεν πάει. Να το προσέξεις αυτό.

A: Ίσως είμαι λίγο κυκλοθυμικός.

Γ: Δεν είναι κακό. Ο κάθε άνθρωπος έχει τα δικά του θέματα.

A: Κι άφες ημίν τα ωφελήματα ημών.

Γ: *(τοποθετεί την κούτα δίπλα στη μοναδική πόρτα του δωματίου)* Έτοιμη. Πάει κι αυτό.

A: Έλα να κάνουμε και τον έλεγχό μας για να τελειώνουμε με τα «γραφειοκρατικά».

Γ: Όπως πάντα. *(ανοίγει το ψυγείο)* Αυγά ελευθέρας βοσκής, γάλα παστεριωμένο, βούτυρο, πορτοκάλια...

A: ...τέσσερα κομμάτια πίτας, δύο αναψυκτικά, ένα μπουκάλι κρασί...

Γ: *(ανοίγει την κατάψυξη)* ... δύο ψάρια, ίσως λυθρίνια, μία κατεψυγμένη πίτσα, δώδεκα παγοκύβοι...

A: Μια χαρά. Έχουμε τα πάντα.

Γ: Κι ευτυχώς είναι πάντα αυτά που μας αρέσουν.

A: Δεν θα είχαμε κι άλλη επιλογή αν δε μας άρεσαν. Αυτό είναι το προαποφασισμένο μενού για μας.

Γ: Καλώς ή κακώς ναι. Τι λες να φάμε σήμερα;

2

Ο Α και η Γ κάθονται στον καναπέ και συζητούν πίνοντας καφέ.

A: Ήταν κάπως ιδιαίτερη η χθεσινή αποστολή.

Γ: Εμένα μου άρεσε αρκετά, αν και με δυσκόλεψε κάπως. Ίσως δεν με ευνόησε και η διανομή.

A: Είχαμε πέντε ολόκληρα λεπτά ν' αποφασίσουμε ποιός θα κάνει τί. Κι εξάλλου τελικά η απόφαση ήταν από κοινού.

Γ: Μα δε σε κατηγορήσα καθόλου. Εγώ επέλεξα να πάρω το ρόλο του σκύλου. Από την άλλη δεν ξέρω κι αν ως γάτα θα έπειθα περισσότερο.

A: Και τί σημασία έχει; Η αποστολή τέλειωσε τώρα. Είτε ως γάτα είτε ως σκύλος θα γινόταν αυτό που έπρεπε να γίνει.

Γ: Δεν θα φανταζόμουν ποτέ πόσο δύσκολο είναι να κοιτάς τον άλλο στα μάτια τόσο ικετευτικά.

A: Είναι δύσκολο, αλλά πόσα πράγματα καταφέρνεις έτσι...

Γ: Όλη την ώρα αισθανόμουν απίστευτα χειριστική, σα να μπορούσα να κερδίσω τα πάντα απλώς μ' ένα υγρό, σταθερό βλέμμα.

A: Εμένα πάντως μ' έπεισες πολύ. Αν και σε κοιτάγα ως μία απαθέστατη γάτα από τη βολή του καναπέ μου κι όχι ως άνθρωπος. Αυστηρά όσο μου επέτρεπε ο ρόλος μου.

Γ: Σ' έβλεπα κι εγώ. Τόσες ώρες ξαπλωμένη στο μαξιλαράκι περιμένοντας ένα χάδι ή μια βόλτα στο πάρκο έριχνα κλεφτές ματιές στον καναπέ.

A: Μου πήγαινε ο ρόλος;

Γ: Γάντι. Είχες και το υπεροπτικό, ψυχρό ύφος της γάτας, αλλά και τη νωχελικότητά της.

A: Είχα όμως και τα ευχάριστα διαλείμματά μου. Έριξα από το τραπέζι σχεδόν όλα τα αντικείμενα. Και ξέρεις τι μου άρεσε; Αυτά τα κλάσματα του δευτερολέπτου από τη στιγμή που το αντικείμενο είναι στο χείλος του γκρεμού μέχρι να πέσει τελικά. Μαγεία.

Γ: Σε είδα να το απολαμβάνεις. Σίγουρα βοήθησε ότι αγαπάς τις γάτες.

A: Πού το ξέρεις; Ούτε εγώ δεν το έχω επισημάνει αυτό για μένα.

Γ: Έτσι πιστεύω. Αλλιώς δεν θα μπορούσες να το υποδυθείς τόσο πειστικά.

A: Κάποια πράγματα είναι ένστικτο ή απλή αναπαραγωγή των προσλαμβανουσών μας. Μέσα μας έχουμε όλες τις πληροφορίες που περιμένουν καρτεριακά να βγουν.

Γ: Με το κατάλληλο ερέθισμα ή την κατάλληλη αποστολή.

A: Ξέρεις τί με δυσκόλεψε κάπως; Το γουργουρητό που έπρεπε να κάνω που και που. Αυτό δεν μου πήγαινε καθόλου.

Γ: Κάνεις λάθος. Ήταν πολύ επιτυχημένο. Αν και ήταν σχεδόν υπόκωφο, το άκουσα κάποια στιγμή που πήγα στα τέσσερα ως την πόρτα, επειδή άκουσα κάποιο θόρυβο.

A: Τελικά δεν ήταν τίποτα όμως.

Γ: Εγώ όφειλα να το ελέγξω. Τί σκύλος θα ήμουν διαφορετικά; Πώς θα δικαιολογούσα τη θέση μου εδώ;

A: Ενώ εγώ ως γάτα αρκούσε να πιάσω μια περίοπτη θέση και φυσικά να κάνω μικροζημιές.

Γ: Έτσι επιτελέσαμε κι οι δυο το σκοπό μας. Λειτουργήσαμε εντελώς στερεοτυπικά παρά τα μικρολαθάνια μας.

A: Ποιός δεν κάνει λάθη; Εξάλλου, δεν έχουμε ξαναυπάρξει ποτέ κατοικίδια για να ξέρουμε. Και τρεις ώρες να κάνεις τη γάτα δεν είναι κι εύκολο.

Γ: Όχι βέβαια, όμως ήταν η αποστολή μας.

A: Θεε να μου πεις ποια λάθη έκανα; Όχι ότι τώρα μπορώ να διορθώσω κάτι για χθες, απλώς για επόμενη φορά. Δεν ξέρεις πότε θα ξανασυναντήσουμε αντίστοιχο ρόλο.

Γ: Κάπου θα μας χρειαστούν όσα μάθαμε χθες. Νομίζω ότι το βασικό σου λάθος ήταν ότι δεν έξυψες ούτε μια φορά τα νύχια σου στον καναπέ. Αυτό περίμενα να δω.

A: Για να είμαι ειλικρινής δεν το σιέφτηγα.

Γ: Δεν χρειαζόταν να το σκεφτείς, αλλά να το θυμηθείς, αφού ήταν μια από τις οδηγίες. Η οδηγία νούμερο τρία αν θυμάμαι καλά.

A: Έχεις δίκιο. (παίρνει το χαρτί των οδηγιών από την κούτα) «Σε τακτά διαστήματα θα πρέπει να ακονίζετε τα νύχια σας στον καναπέ ή σε άλλη υφασμάτινη επιφάνεια». Οδηγία νούμερο 3.

Γ: Καλά θυμόμουν λοιπόν. Τουλάχιστον όλα τα άλλα τα εφάρμοσες κατά γράμμα. Το βλέμμα, τη στάση, τα τεντώματα, τις ζημιές.

A: Και δεν ήταν κι εύκολο. Πάντως είμαι ικανοποιημένος.

Γ: Σε γενικές γραμμές κι εγώ. Αν και δεν ξέχασα κάποια από τις οδηγίες νιώθω ότι κάπου χάσαμε τη διάδραση που θα έπρεπε να έχουμε.

A: Σε ποιο σημείο;

Γ: Να, τα βλέμματά μας δεν ήταν τόσο εχθρικά ούτε και η κίνησή σου να μου βγάλεις το μάτι θα έπειθε κάποιον παρατηρητή.

A: Έκανα ό, τι καλύτερο μπορούσα. Εδώ μέσα ζούμε όντως σα κατοικίδια από το πρωί ως το βράδυ. Πόσο απειλητικός μπορώ να γίνω στη μοναδική μου συντροφιά;

Γ: Ρόλος είναι, δεν θα σε παρεξηγούσα.

A: Δεν είναι αυτό το θέμα, αλλά δε μου έβγαине κάτι περισσότερο. Πάντα κάνω το καλύτερο δυνατόν.

Γ: Το ξέρω, όμως η αποστολή κάθε μέρα είναι η ανάσα μας, πώς θα κυλούσε αλλιώς ο χρόνος;

A: Ο χρόνος πάντα κυλά, ακόμα κι αν εμείς μείνουμε στατικοί όλη μας τη ζωή.

Γ: Εμένα η κάθε αποστολή με κάνει να μη βαριέμαι, να έχω κάτι να περιμένω.

A: Το δέχομαι αυτό. Από κάθε διαδικασία ο καθένας κρατάει αυτό που θέλει, το χρήσιμο, το ευχάριστο.

Γ: Ή το λιγότερο οδυνηρό. Συνήθως μ' αυτό δεν συμβιβάζομαστε;

A: Συμβιβάζεται εκείνος που έστω κάπως μπορεί να διαπραγματευτεί. Εμείς δε μπορούμε ούτε καν αυτό.

Γ: Άρα παίρνουμε αδιαμαρτύρητα αυτά που μας δίνουν...

A: Ακριβώς. Μαζί είμαστε εδώ. Τα ίδια βιώνουμε. 2.312 ημέρες όπως μου είπες πρωί πρωί.

Γ: Αύριο 2.313. Και συνεχίζουμε.

A: Μην ξεχαστούμε. Τι ώρα είναι;

A: Δώδεκα παρά τρία ακριβώς. Ας σηκωθούμε σιγά σιγά.

Ο Α και η Γ σηκώνονται από τον καναπέ και κατευθύνονται στο τραπέζι δίπλα στην πόρτα. Εκεί υπάρχει ένα ογκώδες βιβλίο-τετράδιο. Κοιτάζουν και οι δυο το ρολόι του τοίχου και περιμένουν να πάει 12 ακριβώς. Στις 12 ανοίγουν μαζί το βιβλίο.

3

Ο Α και η Γ κρατούν το βιβλίο.

A, Γ: *(εν χορώ)* Ημέρα 2.312. Σημερινή σας αποστολή «Παλινδρόμηση». Θα βρείτε τις οδηγίες και το υλικό της αποστολής σας στη χάρτινη κούτα. Όπως πάντα. Καλή επιτυχία.

A: Παλινδρόμηση; Τι να είναι πάλι αυτό ;

Γ: Καλά καλά δεν καταλαβαίνω τί σημαίνει η λέξη. Πάμε να δούμε τις οδηγίες, ίσως βγάλουμε κάποια άκρη.

Ο Α και η Γ ανοίγουν κάπως ανυπόμονα την κούτα. Βγάζουν το χαρτί με τις οδηγίες και τα αντικείμενα της αποστολής.

A: Θα διαβάσεις ή θα διαβάσω;

Γ: Σήμερα είναι η σειρά σου.

A: Σωστά. «Ημέρα 2.312. Αποστολή Παλινδρομήση. Σκοπός της σημερινής σας αποστολής είναι να λειτουργήσετε ως άτομα του αντίθετου φύλου για τέσσερις ώρες ακριβώς. Οδηγία 1^η: Θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε τα υλικά που θα βρείτε εντός της κούτας. Οδηγία 2^η: Θα πρέπει να έχετε μία διάδραση που να πείθει ότι έχετε αφομοιώσει το ρόλο σας και κυρίως τον τρόπο σκέψης του φύλου, το οποίο και θα υποδυθείτε. Οδηγία 3^η: Δεν θα πρέπει να διακοπεί η ροή της αποστολής για να βοηθήσετε ο ένας τον άλλον. Συμβουλή ανεπισημώς: Μπορείτε να αντλήσετε υλικό από τη συμβίωση σας.»

Γ: Ούτε εύκολο ούτε δύσκολο. Αρκεί να μπορέσουμε να είμαστε πειστικοί. Τώρα που το σκέφτομαι θα είμαστε εμείς απλώς αντεστραμμένοι για λίγες ώρες.

A: Πάντα μας φαίνεται εύκολο στην αρχή και στο τέλος δυσκολευόμαστε.

Γ: Μέρος του παιχνιδιού είναι κι αυτό. Αν ήταν όλα εύκολα θα βαριόμασταν.

A: Θα μπορούσα να ζήσω και χωρίς τέτοιες συγκινήσεις.

Γ: Δεν έχεις αγωνία να δεις το υλικό της αποστολής;

A: Ας πούμε (*σκύβει και βγάζει ο, τι βρίσκει στην κούτα και το ακουμπά στον καναπέ. Παίρνει στα χέρια του ένα φαρδύ φόρεμα*). Μου πάει;

Γ: Είναι κάπως μεγάλο, οπότε θα σου έρθει γάντι.

A: (*πιάνει ένα σακάκι*) Πρώτη φορά θα σε δω με σακάκι.

Γ: Δεν με ενοχλεί που θα το φορέσω. Άλλη μια αλλαγή. Τι είναι αυτό;

A: Ένα περιοδικό μόδας. Λογικά αυτό είναι για μένα. Κι αυτό για σένα (*της δίνει μια αθλητική εφημερίδα*).

Γ: Ε ναι. Είναι μια μικρή κατευθυντήρια για τους ρόλους μας. Θα πρέπει να είσαι μια στερεοτυπική γυναίκα. Αντίστοιχα κι εγώ.

A: Άρα πως θα αντλήσω στοιχεία από σένα; Ή εσύ από μένα; Μόνο στερεοτυπικοί δεν είμαστε.

Γ: Φυσικά και είμαστε. Τι σχέση έχει ο τρόπος ζωής μας με όσα κουβαλάμε στο μυαλό και στην ψυχή μας;

A: Από ένα σημείο και μετά όλα σε επηρεάζουν. Η καθημερινότητα είναι ικανή συνθήκη για να σε αλλοιώσει πλήρως, να σε κάνει από συνηθισμένο άνθρωπάκι εκκεντρική περσόνα, εξτραβαγκάντσα. Και τούμπαλιν φυσικά.

Γ: Είναι πολύ ισχυρό ό, τι έχει μέσα του ο καθένας. Μπορεί να μπει σε ύπνωση, να θαφτεί, πες το όπως θες, όμως δεν πεθαίνει. Με την κατάλληλη ευκαιρία βγαίνει ξανά στο φως. Απλώς περιμένει τον ήλιο ή τους προβολείς που θα το φωτίσουν.

A: Μακάρι να είναι έτσι, να μην έχουμε χάσει τελείως τον εαυτό μας.

Γ: Πάλι φλυαρούμε και θα χάσουμε χρόνο από την προετοιμασία μας.

A: Μα κι αυτά που συζητάμε μέρος της προετοιμασίας είναι. Προσπαθώ να βρω το ρολό μου ως στερεοτυπικής γυναίκας.

Γ: Δεν θα έχεις κανένα πρόβλημα. Εσύ θα σκεφτείς μια οποιαδήποτε γυναίκα κι ύστερα θα την αποδώσεις. Κανείς δεν θα σε ελέγξει γι αυτό. Έτσι τη νιώθεις, έτσι την βγάζεις.

A: Ίσως έχεις δίκιο. Όμως δεν είναι και τόσο εύκολο να ανασύρω μνήμες, ό, τι δείξω θα είναι ενστικτώδες ή αντιγραφή δικών σου κινήσεων.

Γ: Ακόμα κι αν δεν είναι στερεοτυπικές.

A: Ακόμα κι αν δεν είναι στερεοτυπικές.

Γ: Αυτό αρκεί. Το ζητούμενο είναι να βγει η αποστολή. Δεν υπάρχει κάτι απόλυτα σωστό, αν εφαρμόσουμε τις οδηγίες είμαστε εντάξει.

A: Ούτως ή άλλως δεν μπορώ να κάνω και κάτι περισσότερο. Όπως μου βγει.

Γ: Κι εγώ το ίδιο θα κάνω. Δεν είμαι άντρας, θα επιστρατεύσω όσα ξέρω κι όσα βλέπω από σένα για να το φέρω εις πέρας.

A: Τουλάχιστον είμαστε σε όλα μαζί. Αυτό βοηθάει πολύ.

Γ: Αν δεν ήμασταν δύο δεν θα είχαν νόημα οι αποστολές. Το βλέμμα του άλλου.

A: (πολύ ειρωνικά) Ωχ, μην αρχίσεις με το ίδιο ποίημα...

Γ: (πολύ ενοχλημένη) Κι όμως, έτσι είναι!

A: Θα πρέπει να βάλω και περούνα;

Γ: Αφού υπάρχει στην κούτα...

4

Ο Α και η Γ στο δωμάτιο εν ώρα της αποστολής «Παλινδρομήση». Φορούν τα ρούχα που υπήρχαν στην κούτα.

Α: Θα μπορούσες να μ' είχες βοηθήσει περισσότερο χθες. Κάθε φορά τα ίδια.

Γ: Φυσικά και βοήθησα. Αλλά πάντα έχεις παράπονο.

Α: Αν με βοηθούσες πραγματικά δεν θα γκρινιάζα. Ούτε εμένα μ' αρέσει να λέω τα ίδια και τα ίδια.

Γ: Όσο ετοιμάζες το δείπνο ήμουν εδώ και σου έκανα παρέα. Είχα ψωνίσει τα υλικά για το τραπέζι κι έκοψα και τη σαλάτα.

Α: Σπουδαίο πράγμα να ετοιμάσεις μια σαλάτα. Όμως οι φίλοι σου δεν έφαγαν μόνο μια σαλάτα. Τρία διαφορετικά φαγητά ετοίμασα.

Γ: Δεν σου είπα εγώ να τα φτιάξεις. Κι ένα φαγητό θα ήταν υπεραρκετό.

Α: Δεν με σταμάτησες όμως. Όλη την ημέρα ήμουν στην κουζίνα.

Γ: Βοήθησα όσο μπορούσα.

Α: Ε, το ίδιο λέμε λοιπόν. Πάντα τόσο λίγο μπορείς. Σε όλα. Τα περιμένεις όλα στο χέρι.

Γ: Είσαι τόσο άδικη. Πάντα σε ρωτάω αν θες βοήθεια. Αλλά είσαι συγκεντρωτική και μετά γκρινιάζεις κι από πάνω.

Α: Άμα ξέρω ότι τα πράγματα θα γίνουν όπως να 'ναι προτιμώ να τα κάνω μόνη μου.

Γ: Το δέχομαι, όμως μετά είναι άδικο να ακούω τον εξάψαλμο. Κι αν ισχύει αυτό τότε καλύτερα να με κατηγορήσεις για ανεπάρκεια παρά για απροθυμία.

Α: Η αιτία είναι το ζητούμενο ή το αποτέλεσμα;

Γ: *(διαβάζει την αθλητική εφημερίδα)*

A: Φωνή βοώντος. Θα σου πω εγώ. Το αποτέλεσμα μετράει. Μια ζωή εγώ η υπερδραστήρια και μια ζωή εσύ απών. Παρών απών για την ακρίβεια.

Γ: Α, βλέπω την ανοίγεις τη βεντάλια της συζήτησης. Νόμιζα ότι η επίθεση αφορούσε μόνο το χθεσινό δείπνο.

A: Καμιά επίθεση. Απλώς η μία διαπίστωση φέρνει την άλλη. Χρόνια λέμε τα ίδια. Δεν βαρέθηκες να μου μοστράρεις το στερεότυπο του άντρα;

Γ: Κανένα στερεότυπο. Έτσι ακριβώς είναι. Το αν μοιάζω με την πλειοψηφία των ανδρών είναι άλλο θέμα.

A: Κι όμως. Μια χαρά όλοι βολεύεστε από την αντίληψη ότι ο άνδρας είναι διακοσμητικός για τη λειτουργία του σπιτιού. Δε λέω, αν ήμουν άντρας κι εγώ θα με βόλευε πολύ. Βέβαια δεν είμαι σίγουρη αν θα το ακολουθούσα.

Γ: Οι υποθετικές συζητήσεις δεν οδηγούν πουθενά. Δεν μπορείς να ξέρεις πώς θα ήσουν ως άντρας.

A: Μα είναι στοιχειώδης λογική ότι αν αγαπάς τον άλλον θες να τον διευκολύνεις, να τον ξεκουράζεις όσο μπορείς.

Γ: Με πολλούς τρόπους μπορείς να δείξεις την αγάπη σου. Ακόμα και με την παρουσία σου.

A: Ε τότε αν ήταν θέμα παρουσίας θα μπορούσα να έχω και μια κούκλα βιτρίνας δίπλα μου. Και θα ήταν και η καλύτερη λύση, γιατί θα απέφευγα και τους καβγάδες κάθε τόσο.

Γ: Κλασικά τα ισοπεδώνεις όλα. Ακόμα κι αν δε βοηθάω πολύ στο σπίτι προσπαθώ να σε φροντίσω όσο γίνεται.

A: Και θεωρείς ότι τα καταφέρνεις;

Γ: Καλά έλεγα πριν για επίθεση. Ορίστε λοιπόν, μίλα καθαρά. Ποιο είναι το πρόβλημα; Γιατί τελικά δεν είναι το χθεσινό τραπέζι!

A: Σου είπα. Ξεινάμε από κάπου και συνειρμικά αντιλαμβάνομαι ότι η συμπεριφορά σου τελικά είναι ίδια προς εμένα. Αδιαφορείς.

Γ: Που δε σε βοήθησα όσο ήθελες χθες;

A: Μα ακόμα και τώρα τι κάνεις; Ξεφυλλίζεις την εφημερίδα σου, εγώ μιλάω και το μυαλό σου είναι αλλού. Με σένα πρέπει να διεκδικήσω το καθετί.

Γ: Αν δεν κάνω λάθος κι εσύ ξεφυλλίζεις το περιοδικό.

Α: Ναι, αφού καθίσαμε στον καναπέ κι αμέσως έπιασες την εφημερίδα. Δηλαδή τί ήθελες; Να σε θαυμάζω όσο διαβάζεις;

Γ: Τα έχεις θυμηθεί όλα σήμερα. Μήπως να συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή;

Α: Εντάξει. Όμως αφήνω πάνω σου την πρωτοβουλία. Αυτή την κουβέντα μας θα την τελειώσουμε κάποτε.

5

Ο Α και η Γ κάθονται στον καναπέ και συζητούν πίνοντας καφέ.

Α: (ειρωνικά) Μου έκανε εντύπωση που δε μου ανέφερες ακόμα τον αριθμό της μέρας.

Γ: 2.460. Ήμουν σίγουρη ότι θα μου το σχολίαζες. Είδες τελικά; Γκρινιάζεις, αλλά κατά βάθος σ' αρέσουν αυτά που κάνω.

Α: Δεν θα σου απαντήσω. Θα σ' αφήσω καλύτερα με την αμφιβολία. Πάντως σίγουρα με ξένισε που δεν ξύπνησα μ' έναν αριθμό στ' αυτιά μου.

Γ: Είπα να σπάσει λίγο η μονοτονία. Αν και νομίζω ότι με τη χθεσινή αποστολή βγήκαμε λίγο από τα νερά μας.

Α: Αλήθεια είναι αυτό. Μέχρι τώρα δεν είχε ξαναεμφανιστεί κλόουν στο ρεπερτόριο μας. Απαιτητικός ρόλος.

Γ: Νομίζω ότι πέτυχε γενικά. Όχι μόνο στην εμφάνιση, αλλά και στη διάδραση. Απόλαυσα πολύ το διάλογο μας.

Α: Η εμφάνιση ήταν υπέροχη. Η στολή που φόρεσες ήταν τόσο περίτεχνη, λες και βγήκε πραγματικά από την γκαρνταρόμπα ενός κλόουν. Δε θύμιζε Απόκριες ή τσίρκο, ήταν σαν αληθινό κοστούμι κάποιου που πάει στο γραφείο του.

Γ: Το ένιωσα πολύ καλό πάνω μου. Με έπεισε αυτομάτως για τον ρόλο μου. Κι όχι μόνο αυτό... Βοήθησε πολύ και στην ουσία της αποστολής. Ας πούμε ότι ήταν μια πολύ σοβαρή εκδοχή ενός κλόουν.

A: Χα χα. Ήσουν ο πιο σοβαρός κλόουν που θα περίμενε κάποιος να δει. Το απέδειξες και με τις ερωτήσεις σου.

Γ: Για κάποιο λόγο με άγγιξε πολύ η κουβέντα μας, ακόμα κι αν ήταν στημένη. Πραγματικά ήθελα να ρωτήσω ως κλόουν γιατί οι άνθρωποι τον φοβούνται τόσο.

A: Το θέμα ήταν να με βοηθήσεις να δω τον κλόουν ως φίλο, ως κάτι που δεν πρέπει πια να φοβάμαι.

Γ: Ήσουν πολύ πειστικός με τη φοβία για τους κλόουν, ειδικά όταν πρωτοεμφανίστηκα. Στο τέλος κόντεψα να πειστώ ότι κάνουμε πραγματική συζήτηση.

A: Πέτυχα νομίζω το βλέμμα.

Γ: Κι όχι μόνο. Μου πέρασες την ανασφάλεια και την επιφυλακτικότητα σε κάτι που υποτίθεται ότι τρέμεις από παιδί.

A: Και το θέμα είναι ότι δεν θυμάμαι να φοβάμαι ποτέ τους κλόουν. Μου ήταν πάντα οικείοι.

Γ: Η πλειοψηφία θεωρεί ότι είναι τρομακτικοί. Και πολύ σπάνια κάποιος που φοβάται θα συμφιλιωθεί με την εικόνα τους.

A: Ναι, αυτή η φοβία δεν φεύγει εύκολα. Όμως είχε ενδιαφέρον αυτή η διάδραση, η απορία του κλόουν και οι σκοτεινές περιγραφές του θεατή. Γιατί τελικά ο κλόουν συμβολίζει ίσως το ανοίκειο. Και λίγοι είναι εκείνοι που δεν το φοβούνται.

Γ: Η ουσία είναι ότι το χαρήκαμε και οι δυο. Και ήμασταν και καλοί.

A: Έχεις δει ποτέ κλόουν;

Γ: (ενοχλημένη) Πόσες φορές τα έχουμε πει αυτά; Μην με ρωτάς για πριν την πρώτη μέρα εδώ. Από τότε και μετά έχω αναμνήσεις με τους δυο μας εδώ.

A: Κι εσύ είσαι η πρωταγωνίστρια των δικών μου αναμνήσεων, που εξαντλούνται σε...

Γ, A: (εν χορώ) 2.460 ημέρες.

Γ: Άλλη μια μέρα εδώ, άλλη μια ανάμνηση. Οι αποστολές βοηθούν να χτίζουμε νέες αναμνήσεις.

A: Σίγουρα ναι. Σε λίγη ώρα θα μάθουμε και την αυριανή μας ανάμνηση. Δώδεκα παρά πέντε η ώρα. Πέντε λεπτά μας χωρίζουν απ' αυτό που θα συζητάμε αύριο...

Γ: ...κι απ' αυτό που θα στοιβαχτεί με τις υπόλοιπες αναμνήσεις αν κι όποτε θελήσουμε να ανακαλέσουμε κάτι.

A: Δώδεκα παρά τρία. *(σηκώνονται)*.

6

Ο Α και η Γ κρατούν το βιβλίο.

A, Γ: *(εν χορώ)* «Ημέρα 2.460. Σημερινή σας αποστολή «Παράνοια». Θα βρείτε τις οδηγίες και το υλικό της αποστολής σας στη χάρτινη κούτα. Όπως πάντα. Καλή επιτυχία.».

Γ: Παράνοια. Μάλιστα.

A: Πολλά μπορεί να σημαίνει αυτό. Από το να κάνουμε εικασίες προτείνω ν' ανοίξουμε μια ώρα αρχύτερα την κούτα. Τι λες;

Γ: Συμφωνώ. Ας μη χάνουμε χρόνο. Στην κούτα θα μας λυθούν όλες οι απορίες.

Ο Α και η Γ ανοίγουν κάπως ανυπόμονα την κούτα. Βγάζουν το χαρτί με τις οδηγίες.

A: Εγώ ή εσύ;

Γ: Σειρά μου είναι σήμερα. Αρχίζω. «Ημέρα 2.460. Αποστολή Παράνοια. Σκοπός της σημερινής σας αποστολής είναι να κάνετε ο καθένας ξεχωριστά, αλλά ταυτόχρονα, διάλογο μ' ένα αντικείμενο από τον χώρο που εσείς θα επιλέξετε. Οδηγία 1^η: Δεν είναι υποχρεωτικό να χρησιμοποιήσετε τα υλικά που θα βρείτε στην κούτα. Οδηγία 2^η: Οι δικές σας ατάκες θα πρέπει να απαντούν σ' αυτό που υποτίθεται ότι σας λέει το αντικείμενο. Οδηγία 3^η: Μετά από κάποια ώρα θα πρέπει να συζητήσετε για την ύπαρξη του θεού. Συμβουλή ανεπισημώς: Η απουσία νοήματος σ' αυτά που θα ακούγονται ταυτόχρονα δεν θα πρέπει να σας αποσυντονίσει».

A: Κάθε μέρα κι από κάτι. Όλο λέω ότι δεν υπάρχει κάτι πιο περιεργό κι όλο διαψεύδομαι.

Γ: Ε καλά, έχουμε κάνει κι άλλα αντίστοιχα. Αυτό εμένα δε μου φαίνεται κι δύσκολο. Μάλλον ξεκούραστο θα το έλεγα.

A: Πώς γίνεται; Εύκολο είναι να μιλάς με τον τοίχο;

Γ: Φυσικά. Εσύ μπορείς να λες ό, τι θέλεις και να απαντάς ό, τι θέλεις, αφού κανείς δεν ξέρει τι σου είπε ο τοίχος. Άρα είμαστε ελεύθεροι. Αποστολή «Ελευθερία Κινήσεων» σήμερα.

A: Δηλαδή θα λέμε ό, τι μας κατέβει; Και στο δεύτερο σκέλος της αποστολής;

Γ: Εκεί αλλάζει το μοτίβο. Στη συζήτηση για το Θεό θα πρέπει να έχουμε επιχειρήματα.

A: Και πιο παλιά είχαμε μιλήσει για το Θεό αν θυμάμαι καλά. Ναι... τότε που ήμουν ιεραπόστολος κι εσύ αφρικανός φύλαρχος.

Γ: Δεν ήταν ακριβώς το ίδιο. Αλλά σίγουρα βοηθάει οτιδήποτε μπορείς να χρησιμοποιήσεις. Άλλο το πλαίσιο αυτό, αλλά η ουσία του διαλόγου είναι σχεδόν ίδια.

A: Ναι, τελικά δεν με αγχώνει η αποστολή, είναι πιο βατή απ' όσο μου ακούστηκε στην αρχή.

Γ: Είμαι πολύ περιεργή τί υλικά έχει η κούτα για τη σημερινή αποστολή. (πλησιάζει την κούτα, βγάζει τα αντικείμενα). Ένα βιβλίο θρησκευολογίας κι ένα χρονόμετρο.

A:Κι όμως, θα μπορούσε να είναι χρήσιμο. Αν η συζήτησή μας γίνει με τη μορφή debate δεν θα πρέπει να κρατάμε χρόνο;

Γ: Θεωρητικά ναι. Προτείνω πάντως να είμαστε πιο χαλαροί. Ας εκμεταλλευτούμε το ότι δεν είναι απαραίτητο να το χρησιμοποιήσουμε. Δεν μας επιτρέπεται συχνά αυτό.

A: Έχεις δίκιο. Ακόμα κι αν είναι χρήσιμο ας έχουμε την ψευδαίσθηση ότι αποφασίζουμε για κάτι κι εμείς. Ότι κάτι είναι στο χέρι μας.

Γ: Μια ελάχιστη πρωτοβουλία δεν παύει να είναι πρωτοβουλία.

7

Ο Α και η Γ στο δωμάτιο εν ώρα της αποστολής «Παράνοια». Ο Α μιλάει με την υδρόγειο και η Γ με τον καθρέφτη.

Α: Όλες οι χώρες που έχεις πάνω σου πιστεύεις ότι είναι ενδιαφέρουσες;

Γ: Θα άντεχες να δείξεις κάτι πολύ άσχημο;

Α: Μα δε μπορεί να είναι. Κάποιες λόγω κουλτούρας ή φυσικής ομορφιάς θα ξεχωρίζουν.

Γ: Και πώς σου φάνηκε; Δεν ένιωσες να μολύνεσαι απ' αυτό;

Α: Ναι, σε όλες θα ήθελα να πάω κάποτε.

Γ: Κάποιες φορές πρέπει να λέμε όχι. Ακόμα κι αν υποτίθεται ότι πρέπει να το κάνουμε.

Α: Ίσως από την Αφρική. Νιώθω ότι όλα ξεκίνησαν εκεί.

Γ: Ποιο είναι το πιο άσχημο πράγμα που έχεις δείξει;

Α: Δεν ξέρω αν εκεί οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί. Ίσως και να 'ναι. Αλλά από την άλλη όλοι είμαστε διαφορετικοί.

Γ: Δεν θα άντεχα να το δω. Η βία με τρελαίνει.

Α: Το έχω σκεφτεί αυτό που λες. Υπάρχει τρόπος να το δεις.

Γ: Πώς προσπάθησες να ξεθωριάσεις την εικόνα δηλαδή;

Α: Αν πάγωνε ο κόσμος σ' ένα τυχαίο στιγμιότυπο και κάποιος μπορούσε να επισκεφτεί διάφορα σημεία του πλανήτη.

Γ: Μα ό, τι κι αν κάνεις η αλήθεια είναι αυτή. Όσο κι αν αλλοιώσεις την εικόνα συμβαίνει αυτό που συμβαίνει.

Α: Κι όμως, πάρα πολλά θα μπορούσε να καταλάβει, ακόμα και μέσα από μια παγωμένη εικόνα.

Γ: Δεν θα άντεχα να είμαι καθρέφτης. Θα προτιμούσα να είμαι ένα παιδικό παιχνίδι.

A: Καλή ερώτηση. Θα ξεινούσα από τους δρόμους να δω πόσοι άστεγοι υπάρχουν.

Γ: Αυτά δίνουν μόνο χαρά. Ο καθρέφτης δίνει και πίκρες. Πολλοί δεν τον αντέχουν.

A: Πάρα πολλά θα μου έδειχνε αυτή η εικόνα για τον κόσμο και για την κάθε χώρα. Μετά θα πήγαινα στις φυλακές.

Γ: Ναι, είσαι πάντα εκεί. Οι άνθρωποι όμως δεν θέλουν να σταθούν απέναντί σου.

A: Γιατί σου κάνει εντύπωση; Παντού φαίνεται ο πολιτισμός μιας χώρας.

Γ: Κι όχι μόνο το βλέμμα... την ψυχή τους φοβούνται να δουν.

A: Ωραία λοιπόν, τα θες αναλυτικά. Πόσοι άστεγοι, πόσα αδέσποτα, πόσες βιβλιοθήκες, πόσα θέατρα, πόσες φυλακές, πόσα πάρκα...

Γ: Φυσικά και ξέρουν. Την αλήθεια μας την κουβαλάμε παντού και πάντα.

A: Σωστά, και πόσα άλλα που μπορούν να δείξουν την αλήθεια... Άρα αρκεί ένα στιγμιότυπο και η δυνατότητα να μελετήσεις αυτό το στιγμιότυπο.

Γ: Ένα κάστρο ή μια κούκλα. Κάτι που να φέρνει χαμόγελο και να δημιουργεί ωραίες αναμνήσεις.

A: Και μακάρι να προλάβαινα να πήγαινα παντού. Πόσο πλούσιος θα γινόμουν.

Γ: Ναι, γιατί χωρίς αναμνήσεις είμαστε φτωχοί, φτωχότεροι απ' όλους τους άλλους.

A: Το δέχομαι, αλλά και πόσο δυστυχημένος ταυτόχρονα. Τις εικόνες αυτές τις κουβαλάς. Πώς να ζήσεις χαρούμενος όταν έχεις δει με τα μάτια σου τόση δυστυχία;

Γ: Αν το καλοσκεφτείς μπροστά σου φέρνουμε όλες τις αναμνήσεις μας, τις πράξεις μας, το βλέμμα μας πάνω στους εαυτούς μας.

A: Όχι βέβαια, δεν φταις εσύ. Όμως ως αυτόπτης μάρτυρας πλέον έχεις κι εσύ κάποια ευθύνη.

Γ: Απλά στέκεσαι στον τοίχο, δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι εσύ. Αυτό είναι το ειδικό σου βάρος, η παρουσία σου πυροδοτεί τα πάντα σχεδόν ερήμην σου.

A: Τη σημαντικότερη ευθύνη. Να μην ξεχάσεις ποτέ όσα είδες και να παλέψεις όσο γίνεται για να τα διορθώσεις.

Γ: Κι εμένα... κι εγώ έχω πράγματα να σκεφτώ όταν στέκομαι μπροστά σου. Κάθε φορά είναι διαφορετική από τις προηγούμενες.

A: Βαριά δουλειά. Όμως ο κόσμος θα χαθεί όταν χαθεί κι η τελευταία ελπίδα του τελευταίου αισιόδοξου πλάσματος πάνω στη Γη.

Μετά από λίγο ο Α και η Γ συζητούν για την ύπαρξη του Θεού.

A: Κανείς δεν μπορεί να ξέρει. Όλα είναι θεωρίες και εικασίες.

Γ: Το ότι κάτι δεν είναι χειροπιαστό δεν σημαίνει ότι είναι και ανύπαρκτο. Αν δεχτούμε κάτι τέτοιο τότε και η αγάπη είναι απλώς μια λέξη.

A: Δεν είναι το ίδιο. Στο όνομα της αγάπης μπορεί κάποιος να διαλύσει τη ζωή του. Στο όνομα της θρησκείας καταστρέφονται ζωές χιλιάδων ανθρώπων, αθώων ανθρώπων.

Γ: Όσο ο άνθρωπος είναι θνητός πάντα θα υπάρχουν θρησκείες. Η ζωή θα ήταν αφόρητη χωρίς μια ανώτερη δύναμη.

A: Αφού όλοι θα πεθάνουμε, σε τί εξυπηρετεί;

Γ: Η ελπίδα για το μετά αλλάζει και το τώρα. Αυτό μπορεί να καθορίσει όλη την πορεία μας.

A: Και πάλι όμως, επιλέγουμε να στηριχτούμε σε κάτι αμφιλεγόμενο.

Γ: Η ανάγκη να στηριχτούμε κάπου είναι ισχυρότερη ακόμα κι από την αμφιβολία μας για το πού στηριζόμαστε τελικά. Ένα ξόρκι είναι η πίστη ενάντια στη φύση του ανθρώπου που πάντα φοβάται ότι το παραμύθι θα έχει θλιβερό τέλος.

A: Οπότε η θρησκεία έρχεται να μας κάνει αισιόδοξους;

Γ: Τουλάχιστον μας πείθει να συνεχίσουμε.

A: Θα μπορούσες αυτό να το πεις σε κάποιον που πέθανε λόγω θρησκευτικού φανατισμού;

Γ: Δεν νομίζω ότι πρέπει να απολογηθώ για την άποψή μου.

A: Μη θυμώνεις, κάνω το δικηγόρο του διαβόλου.

Γ: Δεν θυμώνω, απλώς σου λέω ότι η θρησκεία, καλώς ή κακώς, πάει χέρι χέρι με την πορεία των ανθρώπων.

A: Αν το δεχτώ αυτό, τότε νομιμοποιώ το πρόσχημα για πολλά δεινά.

Γ: Δηλαδή δεν δέχεσαι ότι υπάρχει κάτι πάνω από μας;

A: Άλλο αυτό κι άλλο οι θρησκείες. Ο κάθε λαός εξειδίκευσε τη δική του ανώτερη δύναμη όπως ήθελε, όπως βόλεψε.

Γ: Μα ούτως ή άλλως οι λαοί δεν θα πείθονταν ότι υπάρχει μία κοινή ανώτερη δύναμη. Μέσω της θρησκείας τους οι λαοί διεκδικούν και μια υπεροχή, την πρόσβαση στη μία και μοναδική αλήθεια που τους κάνει αυτομάτως ανώτερους. Παιχνίδι υπεροχής δεν είναι; Όλοι νιώθουν περιούσιοι.

A: Κι όμως όλοι θα πεθάνουν... και μακάρι να πεθάνουν χωρίς να έχουν κάνει ακρότητες γι' αυτή τους τη θρησκεία.

8

Ο Α και η Γ κρατούν το βιβλίο.

A, Γ: *(εν χορώ)* «Ημέρα 2.506. Σημερινή σας αποστολή Παράσταση. Θα βρείτε τις οδηγίες και το υλικό της αποστολής σας στη χάρτινη κούτα. Όπως πάντα. Καλή επιτυχία.»

A: Πολύ με μπερδεύει αυτός ο τίτλος. Όλα παράσταση δεν είναι κάθε μέρα;

Γ: Όντως είναι αινιγματικός ο τίτλος της αποστολής. Είναι κάπως σαν να ακυρώνει όλα τα προηγούμενα.

A: Ή τα ακυρώνει ή τα υπογραμμίζει. Δεν ξέρω.

Γ: Πάμε να δούμε τι έχουμε.

Ο Α και η Γ ανοίγουν κάπως ανυπόμονα την κούτα. Βγάζουν το χαρτί με τις οδηγίες.

Γ: Εγώ ή εσύ;

A: Εσύ είσαι. Πάμε.

Γ: «Ημέρα 2.506. Αποστολή Παράσταση. Σκοπός της σημερινής σας αποστολής είναι να αναπαραστήσετε τα δύο κομβικά σημεία της ανθρώπινης ζωής μέσω χορευτικών κινήσεων. Οδηγία 1^η: Ο ένας θα αναλάβει τη γέννηση κι ο άλλος τον θάνατο. Οδηγία 2^η: Θα πρέπει να εκφράζετε τις σκέψεις σας κατά τη διάρκεια των κινήσεων. Οδηγία 3^η: Οι κινήσεις θα πρέπει να εναλλάσσονται συχνά. Συμβουλή ανεπισημώς: Όσο πιο ειλικρινή είναι τα λόγια σας τόσο πιο επιτυχημένη θα είναι η αποστολή.» Πώς σου φαίνεται;

A: Πολύ ιδιαίτερο. Το αν θα βγει όμως είναι άλλο θέμα. Δεν νομίζω ότι το έχω με τον χορό.

Γ: Άλλο εμένα με προβληματίζει. Πώς να δείξω κάτι που δεν έχω ζήσει ή δεν θυμάμαι;

A: Δηλαδή μου λες ότι όλα όσα έχουμε κάνει εδώ τα έχουμε βιώσει κιόλας; Διαισθητικά τα κάνουμε τα περισσότερα.

Γ: Κι όχι μόνο διαισθητικά. Πάντα βάζουμε στις αποστολές κι όσα ξέρουμε, όσα προλάβουμε να ζήσουμε ή ν' ακούσουμε.

A: Η σημερινή αποστολή σίγουρα απαιτεί περισσότερο συναίσθημα παρά λογική. Θα βγάλουμε ό, τι έχουμε.

Γ: (Σκύβει και βγάζει αντικείμενα από την κούτα). Αυτά τα κολάν είναι μάλλον για να χορεύουμε πιο άνετα. Έχει μέσα και 2 λευκές μάσκες.

A: Άρα η έκφραση του προσώπου δεν είναι και τόσο σημαντική. Μόνο η κίνηση και οι σκόρπιες λέξεις. Μάλιστα.

Γ: Μέχρι τις 3 έχουμε χρόνο να σκεφτούμε κάποια πράγματα. Ξέρεις τί θα κάνω; Θα βάλω λέξεις που ταιριάζουν στη γέννηση και στο θάνατο. Αυτό θα με βοηθήσει.

A: Καλή ιδέα. Το ίδιο θα κάνω κι εγώ. Ποιό από τα δύο θες;

Γ: Προτιμώ τη γέννηση.

9

Ο Α και η Γ στο δωμάτιο εν ώρα αποστολής «Παράσταση». Φορούν μαύρα κολάν, μαύρα t-shirt και λευκές μάσκες. Όρθιοι κάνουν χορευτικές κινήσεις.

Α: Θάνατος. Βλέπω. Θέλω να αισθανθώ, όμως δεν μπορώ. Βλέπω. Συνεχίζω να βλέπω. Όλα τα βλέπω. Όσα έγιναν, όσα έζησα, όσους άγγιξα, όσους απέφυγα, όσους προσπέρασα...

Γ: Γέννηση. Φοβάμαι τι θα συναντήσω. Αν δε ξαναβρώ ποτέ το ίδιο ασφαλές περιβάλλον; Στη μήτρα νιώθω φυλακισμένη την αγάπη, κανείς δεν θα μου την πάρει. Αυτή η ζέστη με πνίγει, όμως δεν θα την άλλαζα.

Α: Θάνατος. Θέλω ν' αγκαλιάσω το παιδί μου. Κι εκείνο θέλει. Να, το αγκαλιάζω. Δεν με νιώθει. Ούτε κι εγώ. Η ανάμνηση της αγκαλιάς δεν μου αρκεί. Πάντα σιχαινόμουν τα υποκατάστατα.

Γ: Γέννηση. Πρέπει να βγω. Τίποτα δεν έχω επιλέξει ως τώρα. Θα μπορέσω στο μέλλον; Θα μπορέσω ποτέ;

Α: Θάνατος. Αφού κάποιοι με θυμούνται μάλλον δεν πέθανα. Ακόμα δεν μπορώ να νιώσω, αλλά δεν με πειράζει.

Γ: Γέννηση. Πολύ φώς. Ξαφνικό φώς πάνω μου. Ενοχλητικό είναι, αλλά είπαμε... άλλοι αποφασίζουν.

Α: Θάνατος. Τρέχω στα ίδια μέρη, όπως πάντα. Τίποτα δεν άλλαξε. Τώρα τα βλέπω με το χρώμα που είχαν πάντα, με το χρώμα που δεν ήθελα να δω.

Γ: Γέννηση. Σας βλέπω. Εσείς θα είστε η κερτημένη αγάπη. Είναι για όλους έτσι; Κι αν δεν ήσασταν εσείς; Πόσο διαφορετικά θα μπορούσε να 'ναι;

Α: Θάνατος. Αυτό είναι πια το «για πάντα»; Γιατί χρησιμοποιούμε τη λέξη όσο ζούμε; Αφού το «για πάντα» είναι μετά. Τώρα το βιώνω. Πολύ βαρύ.

Γ: Γέννηση. Η κάθε συνθήκη είναι μοναδική. Πόσο διαφορετικά θα ήταν όλα αν γεννιόμουν και με τοποθετούσαν στο διπλανό καλάθι.

Α: Θάνατος. Δεν βλέπω τους άλλους. Αυτούς που περίμενα να δω, να ξαναδώ, να βλέπω στο περιήρημο «για πάντα».

Γ: Γέννηση. Συνηθίζω. Πρέπει να συνηθίσω. Αυτό είναι πια. Για πάντα.

A: Θάνατος. Πώς νιώθω το «για πάντα» όταν δε μπορώ να βιώσω και να αισθανθώ όλα τα υπόλοιπα που θέλω;

Γ: Γέννηση. Η καρδιά ακούγεται το ίδιο όπως πριν. Το φοβόμουν αυτό... μήπως και δεν ξανάκουγα ίδιο τον χτύπο.

A: Θάνατος. Τώρα καταλαβαίνω τα πάντα. Είναι άδικο. Τώρα πια δεν μπορώ να επέμβω, να διορθώσω.

Γ: Γέννηση. Θα κάνω ό, τι μπορώ. Θα ζήσω, θα επιλέξω, θα τσακισθώ. Πρέπει να γεμίσω όσο μπορώ το λευκό χαρτί.

A: Θάνατος. Βλέπω την παύλα στο μνήμα μου. «1960-2027». Ναι, σ' αυτή την παύλα χωράει όλη μου η ζωή, όσα έζησα. Μακάρι η κάθε παύλα σε κάθε μνήμα να μιλάγε, να εξιστορούσε τις ζωές των ανθρώπων για πάντα.

Γ: Γέννηση. Δώρο είναι και θα το αξιοποιήσω. Όσο μπορέσω τουλάχιστον.

A: Θάνατος. Εμείς φτιάχνουμε την ιστορία της κάθε παύλας. Εμείς της δίνουμε βάρος, την χρωματίζουμε ή την μουτζουρώνουμε στο βαθμό που μπορούμε, που θέλουμε.

Γ: Γέννηση. Δεν θα φοβηθώ. Αν φοβηθώ χάθηκε όλο το παιχνίδι. Δεν θα κάνω πρόβα, θα ζήσω απευθείας. Ακόμα κι αν η παράσταση έχει λάθη θα είναι αληθινή, θα έχει γίνει.

A: Θάνατος. Εμείς είμαστε οι συγγραφείς των ιστοριών μας με βοηθό την τύχη ή την μοίρα. Το ίδιο είναι. Δεν μπορώ να το αποδείξω. Το ξέρω. Κάποια πράγματα τα ξέρουμε ούτως ή άλλως.

Γ: Γέννηση. Η παράσταση μόλις ξεκίνησε.

A: Θάνατος. Η παράσταση μόλις ξεκίνησε.

10

Ο Α και η Γ στο δωμάτιο εν ώρα της αποστολής «Πειθώ». Ο Α στέκεται όρθιος κι απευθύνεται στη Γ που κρατάει στο χέρι ένα μικρό καλάθι σούπερ μάρκετ.

A: Κακώς έχετε ενδοιασμούς. Αυτή η αγορά είναι απολύτως συμφέρουσα.

Γ: Μα δεν μου είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο. Και στο σπίτι έχω του άντρα μου.

Α: Μα δεν είναι το ίδιο. Δεν έχουν όλα τα γεννητικά όργανα την ίδια δυναμική ούτε τις ίδιες λειτουργίες.

Γ: Πώς γίνεται αυτό; Απ' όσο ξέρω όλα την ίδια δουλειά κάνουν.

Α: Δηλαδή μου λέτε ότι η ανατομία δεν μετράει; Η εμπειρία; Η ηλικία; Όχι λοιπόν, δεν είναι όλα τα ίδια. Αν δοκιμάσετε αυτό το σετ γεννητικών οργάνων θα δείτε τον κόσμο αλλιώς. Θα ξεχάσετε όσα ξέρετε.

Γ: Μάλλον είστε υπερβολικός.

Α: Καθόλου υπερβολικός. Δεν θα διαφήμιζα κάτι αν δεν το πίστευα κιόλας. Αυτό το σετ θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων.

Γ: Τότε γιατί είναι προς πώληση; Τόσο ιδιαίτερα πράγματα είναι πάντα εκτός αγοράς, κάπου πριβέ αυστηρά για ιδιωτική χρήση.

Α: Τέτοια αγαθά δεν πρέπει να φυλακίζονται, πρέπει να το καταλάβετε.

Γ: Άρα είμαι τόσο τυχερή;

Α: Βρεθήκατε στο σωστό σημείο τη σωστή στιγμή. Δεν είναι δελεαστικό μόνο το προϊόν, αλλά και η τιμή του. Μόλις 100 κουάντζα. Και μάλιστα για ένα και μοναδικό προϊόν. Όλο δικό σας.

Γ: 100 κουάντζα; Είστε τρελός. Για κάτι που το έχω στο σπίτι μου δωρεάν; Δυστυχώς...

Α: Θα το μετανιώσετε. Στη ζωή πρέπει ν' αρπάζουμε τέτοιες ευκαιρίες.

Γ: *(δείχνει το καλάθι)* Το βλέπετε αυτό; Όλα αυτά είναι δήθεν ευκαιρίες, δήθεν μοναδικές εμπειρίες. Και τι καταλαβαίνουμε τελικά; Κάθε μέρα μ' ένα καλάθι στο χέρι ψάχνουμε νέες ευκαιρίες κι εμπειρίες. Άρα δεν μας έχει καλύψει τίποτα ως τώρα.

Α: Ή απλώς έχουμε εθιστεί στην αναζήτηση του καινούριου. Αν πάρετε όμως αυτό το σετ θα τα ξεχάσετε όλα.

Η Γ γνέφει αποφαστικά και φεύγει.

Ο Α και η Γ γρήγορα αλλάζουν θέσεις και ετοιμάζονται για το δεύτερο σκέλος της αποστολής. Τώρα η Γ είναι γονατιστή φορώντας μια λευκή κελεμπία και είναι πιασμένη από το πόδι του Α που στέκεται όρθιος.

Γ: Σας παρακαλώ μη φεύγετε. Όσα σας είπα είναι αλήθεια. Θα κάνω τα πάντα.

A: Δεν μου χρειάζεται μια ακόμα σκιάβα. Μπελάς θα είναι παρά βοήθεια.

Γ: Δεν θα είμαι σαν τις άλλες. Μόνο θα δουλεύω, δεν θα αντιμιλήσω για τίποτα.

A: Θα το σκεφτείς όμως να αντιμιλήσεις.

Γ: Όχι κύριε σας ορκίζομαι. Θα μπλοκάρω και τη σκέψη μου. Αν αφήσω τη σκέψη να με κυριεύσει δεν θα είμαι καλή στη δουλειά μου.

A: Έχεις τόσο ζήλο για να είσαι σκιάβα κάποιου; Δική μου;

Γ: Ναι κύριε, θέλω πολύ να είμαι στην κατοχή σας. Δεν θα σκέφτομαι, απλώς θα εκτελώ. Πιστά και γρήγορα. Τέτοια σκιάβα σας αξίζει.

A: Και πού το ξέρεις; Πρώτη φορά με συναντάς.

Γ: Πρώτη, ναι. Όμως νιώθω ότι θα είστε σωστός αφέντης, κατάλληλος για μια σκιάβα σαν κι εμένα.

A: Φαίνεσαι πρόθυμη, αλλά αν δεν δοκιμαστείς δεν μπορώ να είμαι σίγουρος.

Γ: Δώστε μου σας παρακαλώ την ευκαιρία. Δεν αντέχω άλλο εδώ, αυτή η αναμονή στο σκλαβοπάζαρο με τρελαίνει. Σκέφτομαι και φοβάμαι ποιός θα γίνει αφέντης μου, ενώ αν τον βρω θα σταματήσω να σκέφτομαι. Απλώς θα δουλεύω.

A: Πριν μου είπες ότι μπορείς να μπλοκάρεις τη σκέψη σου. Γιατί δεν το κάνεις και τώρα;

Γ: Έχετε δίκιο, πρέπει να το κάνω, αλλά το περιβάλλον εδώ μ' επηρεάζει. Πρέπει να φύγω. Πρέπει εσείς να με πάρετε.

A: Κι αν δεν μου κάνεις; Κι αν αλλάξεις στο μέλλον;

Γ: Τότε σκοτώστε με, κανείς δεν θα με περιμένει. Αλλά δεν θα το κάνετε. Πιο πιθανό είναι να σκοτώσετε τις άλλες σκιάβες. Θα θυμώσετε για όσα δε σας προσέφεραν τόσο καιρό.

A: Άρα δεσμεύεσαι για σιωπή και δουλειά.

Γ: Ακριβώς. Αυτή δεν είναι και η ουσία της σκλαβιάς; Καμία διαμαρτυρία.

A: Μ' έπεισες. Πάμε στο δουλέμπορο. Καλώς να ορίσεις στο σπίτι μου λοιπόν.

11

Ο Α και η Γ κοιμούνται.

Γ: *(ακούει το ξυπνητήρι και τινάζεται από το κρεβάτι)* Ημέρα νούμερο 2.789! Σήκω για μια ακόμα μέρα.

Α: Έχω ξυπνήσει από ώρα, απλώς δεν έχω σηκωθεί από το κρεβάτι. Δεν ήθελα να χάσω την υπενθύμιση της ημέρας.

Γ: Είναι μια ρουτίνα κι αυτό. Αφού άκουσες λοιπόν το νούμερο που ήθελες ώρα να σηκωθούμε.

Α: Πέντε λεπτά ακόμα σε παρακαλώ. Χα χα, πλάκα κάνω. Όσο βαριέμαι να σηκωθώ, άλλο τόσο βαριέμαι και την ξάπλα τώρα.

Γ: Ε, τότε σήκω για να βάλουμε τα πράγματα σιγά σιγά σε σειρά. Αλήθεια, πώς και ξύπνησες νωρίτερα;

Α: Δεν ξέρω. Είχα ανησυχία όλο το βράδυ. Στριφογύριζα χωρίς να ξέρω τι μου φταίει.

Ο Α και η Γ σηκώνονται από τα κρεβάτια τους και πλένονται με τη σειρά στο μικρό μπιτθρα. Αμέσως ξεκινούν να συγυρίζουν.

Α: Τις μέρες που δεν έχουμε υλικά για την παράσταση είναι το καλύτερό μου. Έχω βαρεθεί να αδειάζω και να γεμίζω την κούτα.

Γ: Χθες είχαμε 2-3 πράγματα μόνο, αλλά λόγω θέματος δεν θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε και πολλά.

Α: Ευτυχώς. Που πήγε αυτό το περίεργο σκεύος που είχες χθες;

Γ: Το άφησα κάτω από το τραπεζάκι. Θα το μαζέψω εγώ. *(σκύβει και παίρνει το σκεύος, ενώ ο Α μαζεύει το χαρτί των οδηγιών)* Έλα, βάλ' το μέσα για να την κλείσουμε. Όλα τα υπόλοιπα είναι εδώ.

Α: Ορίστε, πάει κι αυτό. Κλείσ' τη να τελειώνουμε.

Κλείνουν την κούτα και την τοποθετούν δίπλα στη μοναδική πόρτα.

Α: Στις διαταγές σας. Τι κάνουμε τώρα;

Γ: *(ενοχλημένη)* Πραγματικά δεν μπορώ να λέω τα αυτονόητα...

Ο Α και η Γ στέκονται μπροστά από το ψυγείο και το ανοίγουν.

A: (ανήσυχος) Πώς γίνεται; Από χθες δεν έχει μπει κάτι καινούριο. Βλέπω τα ίδια με χθες...

Γ: ... δυο τοστ, μαγιονέζα, μια μερίδα φακές, τρία αβοκάντο...

A: (ανοίγει την κατάψυξη) Κι εδώ ό, τι υπήρχε και χθες μόνο. Δυο μπριζόλες κι ο κατεψυγμένος αρακάς.

Γ: Πολύ περίεργο. Ποτέ δεν έχει γίνει αυτό. Το ψυγείο κάθε πρωί είναι εφοδιασμένο.

A: Μα πώς γίνεται; Με τρομάζει πολύ αυτό.

Γ: Κι εμένα. Πρώτη φορά εδώ μέσα αισθάνομαι τόσο...

A:... ξεκρέμαστη;

Γ: Ναι. Δε μπορώ να το εξηγήσω, δεν πάει πουθενά το μυαλό μου.

A: Πρώτη φορά σπάει η ρουτίνα και μάλιστα με τόσο κακό τρόπο.

Γ: Δεν ξέρω τί να πω. Πραγματικά δεν μπορώ να το εξηγήσω.

A: Κι αν αυτό συνεχιστεί; Αν δεν ξαναβρούμε ποτέ πια γεμάτο το ψυγείο;

Γ: Ούτε να το σκέφτομαι δεν θέλω. Λες να είναι κάποιο μήνυμα για μας;

A: Δηλαδή;

Γ: Ε να, μήπως δεν είμαστε σωστοί και τυπικοί, μήπως κάτι κάνουμε λάθος...

A: Μήνυμα από ποιόν;

Γ: Δεν ξέρω. Ίσως δεν ήταν τυχαία η ανησυχία που είχες το βράδυ.

12

Ο Α και η Γ κάθονται στον καναπέ και συζητούν πίνοντας καφέ.

Γ: Καθόλου δεν με βοήθησες χθες.

A: Μα τι άλλο να έκανα; Ξέρεις ότι δεν ήταν καθόλου εύκολο. Άσε που ούτε κι εσύ ήσουν καλή.

Γ: Εγώ σε βοήθησα όσο μπορούσα. Προσπάθησα να είμαι εκφραστική στην παντομίμα για να καταλάβεις.

A: Δηλαδή με μια απλή κίνηση των χεριών σου έπρεπε εγώ να καταλάβω ότι ήσουν μακαρόνια με κιμά;

Γ: Η κίνησή μου ήταν πολύ χαρακτηριστική. Εξάλλου και η έκφρασή μου έπρεπε να σε είχε βοηθήσει.

A: Καθόλου δε με βοήθησε. Ήταν μάλλον αποτυχημένη η μίμηση. Πάντως δεν φταίγαμε εμείς. Η αποστολή ήταν πολύ δύσκολη. Όταν διάβασα ότι έπρεπε να παραστήσουμε τα φαγητά και να μαντέψει ο άλλος τι φαγητό είμαστε ένιωσα αμέσως ότι δεν θα πολυπετύχαινε.

Γ: Και πώς να πετύχει; Όταν είσαι χοιρινό με σέλινο και δε με βοηθάς να καταλάβω έστω το χοιρινό; Είναι τόσο χαρακτηριστικό ζώο, αν μου το είχες δείξει καλύτερα θα το έβρισκα σίγουρα.

A: Πώς; Τόσα σου έδειξα.

Γ: Δε μου έδειξες τα πιο χαρακτηριστικά. Ότι είναι βρώμικο, ότι τρώει τα πάντα, ότι δε μπορεί να γυρίσει πίσω το κεφάλι του.

A: Ειδικά το τελευταίο πού θες να το ξέρω; Δεν είμαι ιτηνοτρόφος.

Γ: Είσαι σίγουρος; Το θυμάσαι;

A: Δεν είμαι σίγουρος, όχι. Για τίποτα δεν είμαι σίγουρος. Όμως αν ήμουν λογικά θα το είχα σαν πληροφορία στο μυαλό μου.

Γ: Το γουρούνι λοιπόν δεν μπορεί να γυρίσει το κεφάλι του προς τα πίσω. Γι' αυτό και την παραμονή Πρωτοχρονιάς συνηθίζεται στο τραπέζι. Συμβολικά οι άνθρωποι πρέπει να κοιτάνε μπροστά και μόνο τη νέα χρονιά που έρχεται.

A: Άκου τώρα. Η άχρηστη πληροφορία της ημέρας.

Γ: Τίποτα δεν είναι άχρηστο. Αν το ήξερες ίσως τα πηγαίναμε καλύτερα στην αποστολή.

A: Δεν ήταν κι η απόλυτη αποτυχία. Από τα δέκα φαγητά βρήκαμε τα έξι.

Γ: Κι είναι καλό αυτό; Τόσες ώρες και τόση προσπάθεια για ένα μέτριο αποτέλεσμα.

Α: Κακώς στενοχωριέσαι. Σήμερα θα είμαστε καλύτεροι. Κι άλλες φορές έχουμε δυσκολευτεί και δεν είμαστε άψογοι. Στο πρόγραμμα είναι αυτά.

Γ: Δίκιο έχεις. Τα σκαμπανεβάσματα είναι λογικά, αφού δεν έχουν όλες οι αποστολές τον ίδιο βαθμό δυσκολίας. Τουλάχιστον βρήκες τον κόκορα τον κρασάτο.

Α: Ε, αφού ήσουν τόσο εύστοχη στη μίμηση. Σου πήγε και σαν προσωπικότητα ο κόκορας.

Γ: Εξυπνάδες. Μ' αυτά και με κείνα πέρασε πια η ώρα. Δώδεκα παρά ένα. Πάμε.

13

Ο Α και η Γ ανοίγουν το βιβλίο.

Α: Μπορείς να μου πεις τί συμβαίνει; Δεν γράφει τίποτα για σήμερα. Τελευταία γραμμένη αποστολή ήταν η χθεσινή.

Γ: Πολύ περίεργο. Το ψυγείο άθικτο από χθες, το βιβλίο κενό.

Α: Μακάρι να μας εξηγούσε κάποιος. Όμως ποιος; Τόσο καιρό δεν υπάρχει κανείς. Η μόνη επικοινωνία γίνεται με σημειώματα για τις αποστολές.

Γ: Δεν προσπαθήσαμε όμως ποτέ να δούμε τί συμβαίνει. Η μνήμη μας ξεινιά από την ημέρα νούμερο ένα.

Α: Ούτε τότε είχαμε αναρωτηθεί ποιοί ήμασταν πριν, ποια και πού ήταν η ζωή μας πριν την ημέρα νούμερο ένα.

Γ: Κανείς από τους δυο μας. Δεν αναρωτηθήκαμε καν αν γνωριζόμασταν από πριν. Απλώς ξυπνήσαμε μια μέρα στο ίδιο δωμάτιο με κενή μνήμη, αλλά με πολλές γνώσεις. Σα να είχαμε ζήσει τα πάντα, αλλά χωρίς να μπορούμε να τοποθετήσουμε τους εαυτούς μας έστω σε μια ανάμνηση. Αυτό νομίζω θυμάμαι από εκείνες τις πρώτες μέρες εδώ.

A: Όταν νιώθεις τόσο χαμένος περισσότερο σε νοιάζει να βρεις μια νέα ταυτότητα, παρά να ψάξεις ποια ήταν η παλιά.

Γ: Μας δόθηκε ο χώρος αυτός κι έπρεπε όλα να γίνουν εδώ. Δύο βρέφη που τους επιβάλλεται να μεγαλώσουν αποκλειστικά σε ένα μικρό δωμάτιο μέχρι...

A: Μέχρι;

Γ: ... μέχρι να τους δοθεί κάποια άλλη οδηγία. Κι αυτό με ερωτηματικό.

A: Ίσως δεν θα μας δοθεί ποτέ. Όμως πώς εξηγείς αυτό που συμβαίνει τώρα;

Γ: Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Ζούμε εδώ μέσα χωρίς να μπορώ να εξηγήσω το παραμικρό. Όμως σ' αυτό το διάστημα απέκτησα μια νέα ταυτότητα εδώ μαζί σου. Είναι βασανιστικό να προσπαθείς για κάτι όταν δε θυμάσαι καν αν υπήρξε, αν το έζησες.

A: Μπορεί και να μην ζούσαμε πριν. Αλλά πάλι, πώς εξηγούνται οι γνώσεις;

Γ: Άλλο γνώσεις κι άλλο εμπειρίες. Δεν έχω καμία απάντηση να σου δώσω. Πιο πολύ αγχώνομαι για το τώρα. Δεν ξέρω τι πρέπει να κάνουμε.

A: Κανείς δεν θα μας πει, εκτός και αν... ίσως πρέπει να ανοίξουμε την πόρτα.

Γ: Την πόρτα; Ποτέ δεν επιχειρήσαμε να την ανοίξουμε ως τώρα, ούτε καν το σκεφτήκαμε. Τουλάχιστον εγώ όχι. Εσύ;

A: Μια φορά μόνο, αλλά φοβήθηκα μην χάσω κι αυτό που έχω. Όταν έχεις κάτι ελάχιστο δεν το ρισκάρεις... ακόμα κι αν δεν σε ικανοποιεί.

Γ: Είναι όμως κάτι κι αυτό. Είχαμε ο ένας τον άλλο για να χτίσουμε τη ζωή μας είτε από την αρχή είτε για πρώτη φορά. Πρωταγωνιστές εμείς, σκηηνικό αυτό το δωμάτιο. Σκηνοθέτης;

A: Ίσως είναι πίσω από την πόρτα αυτή, ίσως κι όχι. Αν βγούμε από δω ίσως δεν μπορέσουμε να ξαναμπούμε.

Γ: Ίσως, αλλά δεν θα είναι όπως την άλλη φορά. Τώρα έχουμε την εμπειρία των 2.789 ημερών. Είμαστε κάποιοι, έχουμε μια ταυτότητα.

A: Μεταξύ μας ναι, όμως για τους άλλους; Ποιοί θα είμαστε για εκείνους;

Γ: Μη με ρωτάς. Δεν ξέρω. Όμως νιώθω πιο δυνατή απ' ότι ένιωθα την πρώτη μέρα. Τότε είχα μόνο γνώσεις από κάποιο αδιευκρίνιστο παρελθόν.

A: Ας μην χάνουμε χρόνο, δεν βλέπω να έχουμε άλλη επιλογή. Δεν έχει νόημα να περιμένουμε εδώ. Ίσως αυτή να είναι η σημερινή μας αποστολή. Να ανακαλύψουμε τι μας συμβαίνει, να λύσουμε το γρίφο του ψυγείου και του βιβλίου.

Γ: Δεν ξέρω. Ας περιμένουμε.

14

Μετά από πολλές ώρες. Ο Α και η Γ στον καναπέ.

A: Δεν καταλαβαίνεις ότι κάτι πρέπει να κάνουμε; Όσο κι αν καθόμαστε εδώ δεν θα γίνει κάτι.

Γ: Φοβάμαι... Αυτό μπορεί να αλλάξει τα πάντα!

A: Άδειο ψυγείο, άδειο βιβλίο... ήδη άλλαξαν τα πράγματα!

Γ: Έχεις δίκιο... τόσες ώρες σκέφτομαι, όμως δεν καταλήγω κάπου.

A: Πάμε. Αναγκαστικά.

Ο Α και η Γ ανοίγουν την πόρτα διστακτικά και μπαίνουν στο διπλανό δωμάτιο. Ένα σκοτεινό μεγάλο δωμάτιο γεμάτο οθόνες και μηχανήματα καταγραφής. Παντού κασέτες με αυτοκόλλητα-τίτλους των ημερήσιων αποστολών.

A: Τι είναι όλα αυτά;

Γ: Δεν ξέρω. Οι οθόνες μάλλον είναι για μας, δείχνουν την εικόνα από το δωμάτιό μας. Κοίτα πόσες κασέτες, ολόκληρες στοίβες. Πάλι δεν καταλαβαίνω.

A: (πιάνει στα χέρια της κάποιες κασέτες). Έχουν αυτοκόλλητα με τίτλους στο πλάι. Άκου... αγνωμοσύνη, θεαματικότητα, καλαισθησία, καλυτέρευση... είναι άπειρες οι κασέτες εδώ... μπορεί να είναι και....

Γ: 2.789 ίσως;

A: Ναι, είμαι σίγουρη ότι είναι τόσες... δεν χρειάζεται να μετρήσουμε. Οι λέξεις στα αυτοκόλλητα μας είναι πολύ γνώριμες.

Γ: Ας ψάξουμε μήπως βρούμε κάποιο άλλο στοιχείο. (ψάχνει το χώρο και βρίσκει πάνω στο γραφείο ένα λεξικό) Κοίτα αυτό. Ένα λεξικό. (το λεξικό είναι ανοιγμένο στο γράμμα π/κοιτάζουν μαζί τη σελίδα αυτή) Πολλές λέξεις έχουν δίπλα τους αριθμούς.

A: Και οι αριθμοί ακολουθούν αύξουσα σειρά. 2.787, 2.788, 2.789...δηλαδή σήμερα... Είδες τη λέξη που είναι δίπλα;

Γ: Πραγματικότητα!!!

15

Ο Α και η Γ είναι ξανά στο δωμάτιο τους. Κάθονται ανέκφραστοι στον καναπέ.

A: Πριν μου είπες ότι μπορείς να μπλοκάρεις τη σκέψη σου. Γιατί δεν το κάνεις και τώρα;

Γ: Έχετε δίκιο, πρέπει να το κάνω, αλλά το περιβάλλον εδώ μ' επηρεάζει. Πρέπει να φύγω. Πρέπει εσείς να με πάρετε.

A: Κι αν δεν μου κάνεις; Κι αν αλλάξεις στο μέλλον;

Γ: Τότε σκοτώστε με, κανείς δεν θα με περιμένει. Αλλά δεν θα το κάνετε. Πιο πιθανό είναι να σκοτώσετε τις άλλες σιλάβες. Θα θυμώσετε για όσα δεν σας προσέφεραν τόσο καιρό.

A: Άρα δεσμεύεσαι για σιωπή και δουλειά.

Γ: Ακριβώς. Αυτή δεν είναι και η ουσία της σιλαβιάς; Καμία διαμαρτυρία.

A: Με έπεισες. Πάμε στο δουλέμπορο. Καλώς να ορίσεις στο σπίτι μου λοιπόν.

Ο Α και η Γ σηκώνονται και γράφουν κάτι στο Βιβλίο των Επιθυμιών.

ΤΕΛΟΣ